

SÁFÁR

AZ ALBERTIRSAI ÉS A PILISI BAPTISTA GYÜLEKEZET LAPJA. XIII. évfolyam, 1. szám. 2011. Június

Pünkösöd?!

Az egyházi év első felének a végéhez közeledve, készülünk az ünnepes félév harmadik kétnapos ünnepére. A karácsony kimagasló az ünnepek közül, hiszen azt a kereskedők már elég régóta kiemelték. Elhitették velünk, hogy mivel arra költünk el a legtöbb pénzt, ezért az a legjelentősebb ünnep. Ha a Biblia tanítását megfigyeljük, akkor a testet öltés, csak a kezdete, nyitánya annak, amit Isten, Jézus Krisztusban cselekszik értünk. Hiszen a Nagypéntek és a Húsvét sokkal jelentősebb, mert a megváltásunk akkor történik meg. Ugyanis Jézus Krisztus meghalt a bűneinkért, és feltámadt a megigazulásunkra. Tehát a tavaszi ünnep a keresztyén ember számára sokkal jelentősebb, mint a téli időben ünnepelt születés. A megváltással és a megigazulással a kereskedelem nem sokat tud kezdeni, mert emellett eltörpülnek a locsolkodási szokások. Lehetetlen belőle egy költséges ünnepet formálni. A harmadik ünnepel viszont, mintha mi keresztyének se tudnánk mit kezdeni. Valójában nem túl régóta lett kétnapos ünnep, hiszen 40 évig a Pünkösöd hétfő nem volt munkaszüneti nap. Már hosszú évek óta kétnapos ünnep, de mit is kell ünnepelni Pünkösödkor? A Szentlélek kitöltetése, a gyülekezet megalakulása történt azon a Pünkösöden, amire emlékezünk. Valóban csupán emléknap a Pünkösöd? Különböző is annyi zavar keletkezett már a Szentlélek munkájának az értelmezése miatt, hogy néha nem is merjük ünnepelni a Pünkösödöt, mert sok rossz emlék kötődik hozzá.

Jézus Krisztus arról beszél a tanítványainak: „*jobb nektek, ha én elmegyek; mert ha nem megyek el, a Pártfogó nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok*” Jn 16,7. Tehát a váltságmű nem fejeződött be Nagypénteken és Húsvétkor, hanem hozzá tartozik az 50 nap, amelyből 40 napon át megjelenik övéinek, majd felmegy az Atyához, és Pünkösödkor láthatóvá, és tapasztalhatóvá válik a megváltás következménye, az Újszövetség igazi lényege. A Fiúság Lelkének a kitöltetése által megtapasztalhatóvá válik, hogy Isten gyermekei lettünk. Lehet, hogy némelyek szeretnék beszükíteni a Fiak körét, bizonyos lelki ajándékok meglétére, de Isten éppen ellenkezőleg általánossá tette a kegyelmet. Kitöltötte a Lelkét minden testre, aki Jézus Krisztus váltságát elfogadta, és vére által megtisztult. A Szentlélek az üdvösségünk záloga, aki által az Atya bizonyosságát adja

üdvözítő kegyelmének, és annak, hogy Jézusban elfogadott gyermekének, tehát hozzá tartozom. Az ünnep tartalmát tekintve, ez a harmadik ünnep a legfontosabb a keresztyén ember számára, még akkor is, ha ezzel a világ már végképp nem tud mit kezdeni. Ehhez az ünnephez már alig kötődnek népi szokások.

Különös kegyelem, hogy ezt a legfontosabb ünnepet őrizte meg legtisztábban számunkra az Úr. Tudunk-e mi olyan „tisztán” ünnepelni, mint amennyire lehetőségünk van rá? A Lélek örömeivel, az elpecsételt ember boldogságával és bizonyosságával, a Szentlélek erejével és tüzevel bizonyossággá lenni a jelenvaló világban, hogy lássák a Krisztusból fakadó élet gazdagságát. Újból az Úr szavait szeretném idézni: „*aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne*” Jn 4,14. Ez a bőséges élet érkezett el Pünkösödkor, és ezt kell bemutatnunk ennek a világnak. Adjon kegyelmet számunkra Mennyei Atyánk, hogy az ünnepek alatt alkalmassá váljunk erre a küldetésre, vagy ha már eddig is tettük, akkor meg üljünk, megfrissüljünk ebben.

Reviczky Gyula: Pünkösöd

**Piros pünkösöd öltözik
sugarba,
Mosolyogva száll le a világra.
Nyomában kél édes rózsá-illat,
Fényzőn hull, a szívek
megnyílnak.**

**Hogy először tünt fel a
világnak:**

**Tüzes nyelvek alakjába'
támadt.**

**Megoldotta apostolok nyelvét,
Hirdetve a győzedelmes eszmét.
Piros pünkösöd, juttasd tiszta
fényed'**

**Ma is minden bánkódó
szívének,**

**Hogy ki tévelyg kétségbe',
homályba':**

Világító sugaradat áldja.

**Habozóknak oldjad meg a
nyelvét,**

Világosítsd hittel föl az elmét.

**Hogy az eszme szívből szívbe
szálljon,**

Diadallal az egész világon!

**Piros pünkösöd, szállj le a
világra,**

**Taníts meg új nyelvre, új
imára.**

**Oszladd széjjel mindenütt az
éjjel,**

**Szeretnek sugara,
Szentlélek!**

Tenkely Béla

A változás ünnepe

Nem olyan régen fogalmazódott meg bennem újra az a gondolat, hogy „de jó lett volna Jézus idejében élni, hiszen láhattam volna, megérintettem volna, megismerhettem volna személyesen szemtől szemben feltöltekezve vele.” Ezt azonban most Pünkösd idején felülértékelem, mert ha akkor élek nem ismerhettem volna annyira sem, mint ma, amikor megváltó vére által Szelleme bennem van, bennem munkálkodik és a hit által egyre jobban és jobban megismerhetem Őt és az Ő akarátát.

Pünkösd számomra a *változást* jelenti, azaz az életem megváltozott, a világtól egy falnak el kell választania, és ezzel elő kell, hogy idéződjön az az állapot, hogy nem vagyok egyedül, hanem Isten bennem él, vezet, erőt, biztatást, támogatást ad az élet minden területén. Valljuk meg manapság sokkal több olyan élethelyzetbe tudunk kerülni, ahol elengedhetetlen Isten személyes jelenléte az életünkben, hogy Istennek tetsző, helyes döntést tudjunk hozni.

Velem is sokszor megesik, hogy olyan szituációba kerülök, amikor az első gondolat, ami eszembe kellene, hogy jusson a HÁLA, azaz hálát adjak azért, hogy van kihez fordulnom a Szent Szellem által. Nélküle az életem olyan lenne, mint azé a tengerészé, akiről Joó Sándor (volt lelkész) írt:

"Olyan a hívő ember mindenféle törekvése, keresztyén élete Szent Lélek nélkül, mint egy vitorlás csónak a szélcsendben: ki van feszítve a vitorla, megvan a kormány, csak éppen az erő hiányzik, ami vinné. Lehet lökdösní lapáttal is, de ez nagyon izzadságszagú, kellemetlen, pláne hosszú távon, nem használható."

A fentiek alapján Isten lelke folyamatos szolgálatot tölt be az életemben, viszont felteszem a kérdést: Én is állandóan készenlében vagyok-e az Ő szolgálatára? Ő elhívott, megkaptam Isten vigasztaló, vigyázó lelkét, de vigyázzak, meg ne szomorítsam, hanem tegyek meg mindent azért, hogy Istennek tetsző, szolgálatkész, gyümölcsöket termő életet mutassak fel. A Biblia betűi CSAK Isten lelkével lesznek élők, Ő fogja számomra megértetni az igét és csak így tesz képessé arra, hogy ebben a világban a másik felé gyülekezeten belül s kívül szeretettel, megértéssel, törődéssel tudjak fordulni.

Adja az Úr, hogy minden nap Pünkösdöm lehessen, a Szent Szellemmel naponként megéljem azt a változást, ami megkülönböztet a világban élő emberektől, és ezt mindig szem előtt tarttam, így emlékeztetve magamat arra, hogy én hol vagyok, de mennyien nincsenek még itt és ezért naponként tennem kell. Ámen.

Szalma Eszter

„Isten, áldd meg jó anyánk, ki gondot visel reánk...”

Anyák-napja 2011

Idén is – a már megszokott alkalommal, május második vasárnapján – megrendezésre került gyülekezetünkben az Anyák napja.

Nagyon szép alkalomra emlékezhetünk vissza, akik ott voltunk.

Lelkipásztor testvérünk 2Mózes 2,1–10 alapján adta át Istenünk üzenetét. A kijelölt hely Mózes születéséről és megmeneküléséről szól. Testvérünk az igeszakaszt Mózes édesanyjára vetítve hozta elénk, kiemelve az ő hitét, szeretetből fakadó leleményességét, imádkozó és istenfélő lelkületét. Habár már volt gyermeke, imádságos szívvel hozta világra Mózes tudva, hogy milyen sors vár rá. De több szeretet, hit és remény volt az ő szívében, több bizalom Isten felé ahhoz, hogy megszüljön gyermekét. Micsoda erő és hit kellett ahhoz, hogy vízre tegye és elengedje a csöpp gyermeket! Nehéz belegondolnunk ezekbe az eseményekbe, nehéz igazán átélünk őket, vagy magunkat Mózes édesanyja helyébe gondolnunk, hiszen minket nem üldöznek, nyugalomban élhetünk.

Mégis sokszor úgy érezhetjük, hogy – emberi gondolkodással mérve – a mai világban nem tanácsos gyermeket vállalni. De egy Istenben bízó édesanya nem a jó vagy rossz körülményektől teszi függővé döntését. Vajon mi tudnánk-e ilyen hittel bízni gyermekünket Istenre? El tudnánk-e őt engedni az anyai ölelésből a „habokba”? Hiszem, hogy nem lesz rá szükség. Mégis forgassuk szívünkben ezt a történetet, hiszen hitre, bizalomra, reményre ma is nagy szükségünk van; és adjunk hálát az édesanyákért, az ő hitükért, szeretetükért, amellyel felneveltek minket, megtanítottak minket imádkozni, szeretni és elindítottak minket az életben.

Tenkely testvér kiemelte, hogy mennyire fontos egy gyermek számára az első három illetve hat év. Mennyi mindent tanul meg ilyenkor egy kisgyermek, ezért nem mindegy, hogy hol, hogyan telik ez az időszak. Isten meghallgatta Mózes édesanyjának az imáját, csodálatos módon adta meg, hogy Mózes a legfontosabb éveket vele tölthette, ezzel alapozva meg népéhez és Istenhez való viszonyát. Isten ma is meghallgat bennünket és a legjobbat tervezi számunkra. Mi „csak” bízunk, ahogy egy énekünk is mondja: „hittel várjunk rá”!

Ünnepi alkalmunkat testvéreink szolgálatait tették színesebbé. Délelőtt a gyermekek éneke és igeverse, délután Czibula Mariann és Süveges Zsolt köszöntése hangzott el. Fakó Irma testvérnő a már elköltözött édesanyákra emlékezett bizonyágtételében és költeményében. A szolgálatok végén a gyülekezetünkben élő édesanyákat a fiatalok egy szál virággal üdvözölték. Ez úton is köszönjük testvéreink figyelmességét.

Fakó-Süveges Timea

HÚSVÉTI GONDOLATOK

„Az igazi szőlőtő”

Bizonyára többen is álltunk már olyan valaki mellett, aki nagyon közel állt a szívünkhöz és éppen készült az Úrhoz költözni. Valaki mellett, aki szeretett és távozása előtt valami nagyon fontosat akart még mondani. Olyat, amire talán egész életünkben emlékezni fogunk. Valami hasonlót éltem át Húsvét hetében, amikor szembesültem az Úr Jézus szavaival, amit a János evangéliuma 15. részében olvastam el sokszor – **az igazi szőlőtőről**.

Nagyon fontos volt számomra is az Úr Jézusnak ez az utolsó üzenete, amit a tanítványainak mondott azon az éjszakán, amikor elárulták. Olyan jó volt elolvasni az előző részeket is és elképzelni az utolsó vacsorát, amit a tanítványaival tartott. Szinte magam előtt láttam az Úr Jézust, ahogy vacsora közben felkel a vacsorától, leteszi felsőruháját és egy kendőt véve körülkötöti magát, azután vizet önt a mosdótálba és elkezd a tanítványok lábát mosni és törölni azzal a kendővel, amellyel körül volt kötve. Nem értik a tanítványok, hogy mit tesz. Aztán az este véget ért a felházban, a kérdések is lezárultak és csendben az Úr Jézus azt mondja: „keljete fel, menjünk el innen.” Majd ez a tizenegy elcsüggedt tanítvány követi Jézust, köréje gyűlnek és Jézus elkezd mondani az utolsó szavait. „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlős gazda”. És ahogy olvastam ezeket a részeket a Bibliából, talán most értettem meg igazán, hogy Isten mit akar tőlem. Gyümölcsöző életet az ő dicsőségére.

Bizonyos vagyok benne, hogy az Úr Jézus rám és Rád is gondolt azon az éjszakán. Azon a héten rám nehezedett, hogy mennyire fontos és értékes a gyümölcsstermés.

Egy-két igevers ezzel kapcsolatban: „*Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvek titeket arra, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kérte az Atyától az én nevemben, megadja nektek.*” (János.ev.15:16.) vagy, „*Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjete és megadatik nektek.*” „*Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremte és akkor a tanítványaim lesztek.*” (János 15:7-8)

A Benne maradásban tehát csodálatos ígéret van. A Benne maradás a kulcsa a korlátlan bővülködésnek, a gyümölcsstermésnek. Tehát ha benne akarunk maradni, oda kell mennünk, ahová Ő megy! Ha a saját útainkat járjuk, magunkra maradunk! Akarunk bővülködő életet élni? Menjünk végig a szőlőskertünkön és Isten meg fogja mutatni, hogy örökéletünk szempontjából az életünk gyümölcsstermése mennyit ér ebben a pillanatban Isten szemével nézve!

Bánszki Jánosné

Páskuly Józsefné
**A legnehezebb kérés;
 Legyen meg a te akaratod!**

**Ha elkerülnek gondok, bánatok,
 Könnyű kimondani,
 De ha nehéz órák jönnek,
 s az öröm ködbe vész,
 Ha a szív vérzik, a lélek zokog,
 Ha éjszakának tűnnek nappalok,
 Eltördelni mégis a mondatot:
 Hogy legyen meg a Te akaratod!**

**Inkább sikoltanék; Atyám, ne!
 Mért kell ennek így történnie?
 Szívem keserű lázadásba jut
 Ha érthetetlen előtte az út!
 Sírva tesz fel kínzó kérdéseket,
 Én Istenem, hát ez a szeretet?!
 Aztán elcsitul.**

**Bocsáss meg Atyám,
 Te szeretsz engem híven, igazán.
 Kínban vergődő szívvel is tudom,
 Te vezetsz engem a legjobb úton.
 Ellenemre is véghez viheted,
 De szívem attól nem csendesebb.
 Taníts meg hát szívből kiáltani,
 Ne csak szájjal, szívvel mondani:
 Ahogy Te akarsz, ne ahogy én
 Békességed csak úgy lesz enyém.**

**Lehet az út tövises, meredek,
 Amerre vezetsz, bátran mehetek,
 S mindennapi kérésem az marad,
 Add, hogy csak Téged kívánjalak
 Legyen akaratod, ha a nap nevet,
 Legyen akaratod, ha az éj temet.
 Legyen akaratod most és
 mindörökké,
 Igen, fogd meg kezem, fogadd el
 a szívem!
 S ha utad célját el is takarod,
 Hiszek! Legyen ahogy Te akarsz!**

Az élet Alkotójának közelében

Mindenki szeretne örökké élni. Én is. Tizenéves koromban nem értettem a húsvét igazi lényegét. Megtanultam, talán úgy gondoltam, hogy tudom miről is szól. Eltelt néhány év, amikor világossá vált: az én életem, hogy megszülettem a földre, egy terv része, **én is kellek, rám is szükség van.**

Mint ahogy arra a kislányra, akit Isten használt, amikor Elizeuson keresztül meggyógyította Naámánt. Ez a törekeny szolgálólány odament úrnőjéhez és elmondta, hogy a samáriai próféta segíthet rajta. Naámán pedig hatalmas csodát élt át. Teste, ami életében „halálra volt ítélve” megtisztult, új lehetőséget kapott... meggyógyult a bélpoklosságból.

Azt nem tudhatom, hogyan érezhette magát akkor, de azt igen, milyen, mikor egy megfázásból vagy gyomorrontásból felépül az ember. Úgy érzi, hogy most már törhetetlen a teste.

Tény: az embernek nemcsak testi de lelki „kiterjedése” van.

Előbbit körülhatárolja az idő, utóbbi időtlen. A szellemi valóságban pedig minden örök.

Amikor a test, a „sátor” működésképtelenné válik, akkor nem tud többé otthont biztosítani a léleknek. És elmúlik. **Meghal.**...itt a testnek vége. De mi történik a lélekkel?

Testi egészségem mulékony, tehát vigyázok rá... vajon törődök ennyire lelki/szellemi egészségemmel?

„Hogy szolgál az egészsége?”- tette fel nekem a kérdést egy idős ember, és gondolkodás nélkül azt válaszoltam, hogy remekül...hm...

Jézus így vall magáról: „Én vagyok az Út az Igazság és az **Élet**”.

Elindult az Atyától, hogy

→ utat mutasson (Ő az út)

→ megismertessen az igazsággal (Önmagával),

→ elvezessen az élethez.

És lehetőséget adott arra, hogy örökké Isten közelében legyek.

Az élet Alkotójának közelében.

Akinek már akkor szerepeltem a tervében, amikor Ő a földet alkotta...

Mert talán én lehetek a környezetemben az a „szolgálólány”, aki segíti a barátait, a hozzátartozóit, hogy lelki bánatukból, nyomorukból kiköppenjenek.

Talán nekem kell felébresztenem őket, mondván: „van egy út, aki az **Úr Jézus Krisztus**” és az ő Igazsága megtanít mindenre. Ő az, Aki meggyógyítja a lelket, és életet ad.

Ő **feltámadt** a halálból, így az élet győzött a halál felett.

Úgy kezdtem a gondolataimat, hogy mindenki szeretne örökké élni, én is.

Olyan öröklétre vágyom, ahol találkozom majd Alkotómmal, de addig is szeretnék az Ő rám való tervébe engedelmesen belesimulni.

Kovácsné Dobai Edit

Húsvéti hit

Húsvét vasárnapján elmondtam a gyülekezetnek, hogy számomra az idei húsvét az újrakezdést jelentette, ahogy az emberiségnek is, vagy Péternek, vagy Júdásnak is lehetett volna. Péter megtagadta az Úr Jézust, habár ő volt az egyetlen, aki egészen a főpap udvaráig merészkedett, képtelen volt a hite mellett kitartani. Júdás talán semmivel nem volt különb. Ő is átélte a csodákat, ő is hitte, hogy Jézus a Krisztus, a Megváltó, és ő is egy súlyos bűnt követett el, és ő is megbánta, amit tett és legszívesebben visszacsinálna volna az egészet. Ami más volt ennél a két embernél, az az ami utána jött. Míg Péter kész volt bocsánatot kérni, a bűnét a nevének nevezni, és azt lerendezni az Atyával, Júdás ezt nem tudta megtenni, és megölte magát. Van, hogy úgy érzem, hogy én sem különbözök Júdástól. A bűnöm az, ami eltaszít Istentől és sokszor nagyon nehéz azt letenni, teljesen elengedni, és komolyan harcolni azért, hogy ne térhessen vissza az életembe. Amiben más az én esetem a Júdásétól, az talán csak annyi hogy nekem még van rá lehetőségem, hogy újrakezdjem, hogy kijavítsam, ami rossz. Júdásnak már nincs több lehetősége.

Süveges Zsolt

JUDIT ÉS TAMÁS ELJEGYZÉSE

*„Jó érezni azt, hogy szeretlek
nagyon és egyre-egyre jobban.
Ott bujkálni a két szemedben,
Rejtőzködni mosolyodban.
Érezni, hogy a szemeid már
szemeimben élnek és néznek,
S érezni azt, hogy szép, veled szép
és csak veled teljes az élet.”
(Illyés Gyula)*

Az ember élete során többször kerül olyan helyzetbe, ahol nehéz döntéseket kell meghozni. Ezek közül a legtöbb egy életre szól. Ilyen a párválasztás és a házasság is.

Az idei Húsvéti ünnepeket családuknak még nagyobb izgalommal és készülődéssel várta, hiszen két élet összefonódása kezdődött el. Nem is választhatott volna szebb napot a két fiatal, *dr. Czibula Judit* és *Majtényi Tamás* eljegyzésük alkalmának, mint Jézus Krisztus feltámadásának napját. Ez a meghitt alkalom 2011. április 24-én délután 13 órakor kezdődött a menyasszony szülői házában, ahová a család tagjai és közeli hozzátartozóik voltak hivatalosak.

Az ünnepség kezdetén Tamás leánykérése hangzott el Judit és az ő édesapja felé, melyet az anyai gondoskodásért és szeretetért hálás, köszönő szavak követték egy-egy virágcsokor kíséretében.

Az alkalmon meghívottként jelen volt lelkipásztorunk, Tenkely Béla is, aki a következő bátorító ígét hozta a fiatal párnak: „Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az ÚR -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.” Jeremiás 29:11

Méltó befejezése volt az alkalomnak a lelkipásztor és a jegyespár imádsága, amelyet a bőséges és finom ebéd koronázott meg.

Czibula Mariann

ÖKUMENIKUS NŐI IMANAP PILISEN

Pilisi hagyományaink közé tartozik már régen, hogy a Katolikus, Evangélikus, Református és Baptista testvérnők együtt ünneplik a női világ imanapot. Idén Március 11-én voltunk együtt, rendezvényünknek most a Baptista imaház adott otthont.

Nagy öröm volt megtapasztalni, hogy sokan meghallották a hívó szót és megtelt templomunk az igére éhes és együtt ünnepelni vágyó testvérnőkkel. Az idei imanap fő gondolatát a chilei nőtestvérek ajánlották figyelmünkbe, ami így szólt: Hány kenyereketek van?

Alkalmunkon Szilágyi Józsefné köszöntötte az egybegyűlteket a helyi gyülekezet nevében, ezután vetített képek segítségével előadásokat hallgattunk meg Lázárné Tóth Szilvia és Török Anett evangélikus szolgálattevők közreműködésével. Az igehirdetés szolgálatát pedig Valentinyi Erzsébet dabasi evangélikus lelkész nő végezte. Kedves színfoltjai voltak még esténknek azok a kis kenyérek, amiket Morva Anett református lelkész nő hozott, az alkalom alatt a férfitestvérek kisütötték és frissen juttatták el minden résztvevőhöz egy-egy imatémát tartalmazó kis papírszuletke kíséretében, amit a kenyér belsejébe rejtettek.

Az alkalom végén férfitestvéreink virággal leptek meg bennünket, ezután pedig megnyílt a kisterem ajtaja, ahol szeretetvendégség várt minden résztvevőt. A terített asztal melletti beszélgetések közben is nagyon jó volt megtapasztalni az együttlét áldásait, jó volt megélni azt a békességet és szeretetet, ami Jézus Krisztuson keresztül összeköt bennünket és arra buzdít, hogy építsük továbbra is együtt Isten országát szeretett városunkban!

Szilágyi Renáta

BESZÁMOLÓ A DEBRECENI KONFERENCIÁRÓL

A pilisi fiatalsággal részt vehettünk Debrecenbe az ifjúsági konferencián, amely január 28-30-ig tartott. Nagyon sok áldásban volt részünk és hálás vagyok, hogy betegen is el tudtam menni. Fő témánk melynek címe: **"Evezz a mélyre"**. Elsősorban nem új megtérni vágyó lelkeket szerettek volna megérinteni a testvérek, hanem már a tagokat szeretnék volna erősíteni, bátorítani és újra szolgálatba hívni. Két igeverset szeretnék hozni a testvéreknek, ami engem nagyon megérintett és sajnos probléma a ma élő keresztények között is!

Péntek este és szombat délelőtt Balogh Barnabás szegedi lelkipásztor hirdette Isten ígését, amely a Jelenések 3: 14-21-ből, a másik pedig a 1Királyok 18: 20-40-ben van megírva. Sokan vagyunk, akik régebb óta élünk gyülekezeteinkben, én csak 8 éve, de nagyon sokszor észreveszem magamon és másokon is, hogy nem vagyunk se "hidegek" sem pedig "forrók". Nagyon sokszor járunk két úton, de Isten nem ezt kéri tőlünk. Ő az ígéje által azt mondja, hogy bár lennénk inkább hidegek vagy forrók, de semmiképpen sem langyosak. A langyos állapotból úgy hiszem sokkal nehezebb megtérni, mint ha hidegek lennénk. Sokszor olyan dolgokat megengedünk, amit nem lenne szabad, mert nem vagyunk közel Istenhez és úgy hisszük ez még oké! Ebben a szakaszban van egy biztatásunk is, amely azt mondja, hogy Isten szeret, ezért fenyít, megfedd, és ha Ő zörget ajtajainkon ne keményítsük meg a mi szívünket. Ha így teszünk Ő nem kis gazdagságot ad nekünk, a trónuson ülhetünk vele együtt örökké.

A másik igeszakaszban Illés teszi próbára a Baal istent szolgáló tömeget. Istenük nem ad égi jelet, mint a mi mennyei Istenünk. Ebben a részben is arról beszél nekünk Isten, hogy döntsük el, kinek akarunk szolgálni és semmiképpen se legyünk látszat keresztények vagy vasárnapi hívők. Istennek minden napunkra szüksége van, csak akkor tud áldást hozni életünkre. Hát evezzünk testvérek a mélyre!

Zeffe Ruben

VISSZATELINTÉS A TAVALYI ESZTENDŐRE

100 éves jubileumi ünnepély

Isten különös ajándéka és kegyelme egy gyülekezet életében 100 éves jubileumi alkalmakat ünnepelni. Ez nekünk, albertirsai baptistáknak az elmúlt év őszen már harmadszor is megadatott. Az 1901-ben kezdődött helyi baptista misszió és az 1903-ban elinduló négyszólamú karéneklés után most arra emlékezhetünk, ami 1910-ben történt Irsán.

2010. október 23-án, nemzeti ünnepünkön imaházépítő elődeinkért adtunk hálát. Az ünnep meghívott előadója és ige hirdetője egyházunk nagyra becsült, szeretve tisztelt dr. Szebeni Olivér történész lelkipásztor volt, akinek előadását különleges élményként élhettük meg.

A visszaemlékezéséhez, a történelmi ismertetéshez Jeremiás 6:16 igeverse szolgált alapul:

„Így szól az Úr: Álljatok ki az utakra, és nézzetek szét, kérdezősködjétek az ősi ösvények után, melyik a jó út, és azon járjatok, akkor nyugalmat találtok lelketeknek.”

Igen, az emlékezés és ünneplés akkor értelmes, ha a jövőre nézve bátorítást is ad, ha segít abban, hogy a jó úton, a helyes úton járjunk.

Szebeni testvér megemlékezésében visszament a kezdetekig, a gyökerekig, addig az időszakig, amikor elindult a misszió Irsán, amikor Seres Sámuel 1901. augusztus 18-án kilenc megtérőt merített be, akik közül négy testvérnő irsai volt. Ők voltak a gyülekezet alapítói. Majd szólt az imaházépítés körülményeiről és Szabó András lelkipásztorról, aki összefogta, irányította a gyülekezetet és vezette az építkezést. Példás összefogással és szervezéssel rövid idő alatt felépült és 2010. augusztus 18-án ünnepélyes keretek között átadásra került az imaház.

Korszerű, sőt korát megelőző volt az a technológia, amivel készült az imaház szerkezete, ugyanis abban az időszakban az elsők között volt Magyarországon a helyszíni zsaluzással és betonozással kialakított vasbeton szerkezet. Az akkoriban készített pillérek és födémek képezik még ma is az újjá épített és korszerűsített imaház vázát. Nem csak munkában, de anyagiakban is nagy teher volt ez az akkori gyülekezetnek, de sok helyről jött a segítség. Akkoriban a helybeliek nem csak nagy figyelemmel kísérték az építkezést, de a maguk módján ki-mivel tudott, azzal segített. Volt, aki szívesen adott kölcsönt az anyagok vásárlásához, volt, aki anyagszállításra áldozta oda eszközeit. Voltak olyanok is, akik nagyobb összegű kölcsönt nyújtottak támogatásként önzetlen szívvel. Hisszük, hogy a Jó Atya megáldotta őket áldozatukért! Mai utódok is hálaával tartozunk minden áldozatért és segítségért.

A hálaadás és az öröm hangjai csendültek ki minden szolgálatból. Kedves színfoltként hallhattuk Kovács Pál Kispesti gyülekezetvezető testvér szívhez szóló énekét a 23. Zsoltár szövegével, és Tóka Szabolcs orgonaművész testvérünk emlékezését, bizonyágtételét, majd orgonajátékát is.

Láthattunk egy prezentációt a régi imaházról és az építési munkákról bemutatott fényképekkel, és hallhattuk Fazekas László polgármester köszöntő és elismerő szavait is.

Közben az énekar az alkalomhoz illő ünnepélyességgel és mondanivalóval zengte és buzdította a jelenlévőket Isten dicsőítésére és hálaadásra: „*Testvérek jertek, adjunk hálát Istennek... „Az Úr légyen áldott, nagy dolgokat tett..., Szent az Úr az alkotó..., és a „ Mindeddig, segített nekünk az Úr... ”* kezdetű énekekkel.

Az ünnepély szívhez szóló igehirdetésben csúcsozott ki, melyben Szebeni testvér a jó útról, a célba vezető keskeny útról beszélt, arról az útról melynek kezdetén ott áll a Golgotai kereszt. Az ünnepélyt szép keretbe foglalta a kezdő és záró közösének: „*Emlékezz vissza az útra..., Mint áradó, zúgó folyó...*”

A jubileumi megemlékezés és ünneplés vasárnap hálaadó- nappal folytatódott, ahol a sok-sok hálaok mellett hálát adtunk az Úr házáért, imaházunkért is.

A hálaadásban egész nap Háló Gyula pezsztentimrei lelkipásztor vezetett bennünket igei üzenetekkel és tanácsokkal, jó szívvel visszaemlékezve a gyermekkorában Albertirsán eltöltött időszakokra is.

A délelőtti igei üzenetben a lelki templomépítésben kaptunk tanácsokat János evangéliuma 2:18-23 versei alapján. A délutáni ige pedig a hálaadás fontosságáról szólt.

Több mint 100 év alatt sok dolog történt ebben a világban és azon a településen is ahol élünk, ahol van gyülekezetünk. Visszaemlékezéseinkben, elődeink életében szemlélhetjük a Mennyei Atya kegyelmét és munkáját. Ő ma is munkálkodik, végzi üdvözítő munkáját a saját terve szerint. Lássuk meg, mi az, amit bennünk és velünk szeretne elvégezni, és kövessük elődeink példáját az engedelmességben!

Czibula Zoltán

Gyermekbemutató

2010. október 17-én kedves alkalom volt gyülekezetünkben, Szabó Szabolcs és Magdolna elhozták második gyermeküket **Szabó Mátét**, hogy együtt imádkozzunk az újszülöttért és Isten áldásáért.

A gyermekbemutató szolgálatát Szabó Szilárd, fiatal lelkipásztor testvérünk végezte a Lukács evangéliuma 1 rész 64-66-ig terjedő igeversek alapján.

Keresztelő János születéséről szólnak ezek a versek, és akik látták a gyermeket, megkérdezték: „Vajon mi lesz ebből a gyermekből?”

Nem azért tették fel ezt a kérdést egymásnak, mert a gyermek külsőleg valamilyen furcsaságot viselt magán, hanem a szülei életét ismerve kérdezték ezt, látták életükön Isten irgalmának felmagasztalását. Ezek a szülők imádkoztak gyermekükért, Istentől kérték és fogadták.

Azokat a gyermekeket, akikért szülei közbenjárnak, áldásként fogadják, Isten meg fogja áldani. Azok, akik úgy nőnek fel, hogy a szüleitől áldást hallanak, együtt áldják Urukat, ezekből a gyermekekből lehetnek Jézus hírnökei.

Adj meg a mi mennyei Atyánk, hogy még sok-sok Istentől kért ajándékot hozzanak a szülők gyülekezetünkbe és imádkozzunk érettük, hogy legyenek áldások Isten és a közösség örömeire.

Rákosi Márta

Gyermkbemutatói Ünnepély Pilisen

Gyülekezetünk hálaadó ünnepélye után egy héttel 2010.okt.3-án délelőtt ismét hálára hangolt szívvel örültünk együtt Dobai Dénessel és feleségével, Dobai-Antal Enikővel, akik újszülött gyermeküket, Dobai Emmát hozták az Úr és a gyülekezet színe elé. Emma augusztus 7-én látta meg a napvilágot szülei elsőszülött gyermekeként, bearanyozva a kis család életét. Gyermkbemutató ünnepélyünk imaórával kezdődött, ahol a boldog nagypapa, Antal Dezső testvér buzdította imára a gyülekezetet. Ezután lelkipásztorunk Tenkely Béla végezte a bemutatás szolgálatát, igei köszöntéssel és imádsággal, (amit együtt mondott Emmával, bár az ő szavát még nem értettük.) Ezután a család részéről hangzottak el köszöntések Ladosné Dobai Johanna és Vincéné Antal Márta közreműködésével, majd Zeffler Ruben és az ifjúság zárta a köszöntők sorát.

Gyülekezetünk nevében kívánjuk Istenünk nagyon gazdag áldását ezúton is a kis Emma és szülei életére, kívánjuk, hogy tapasztalják meg életük minden napján Istenünk örömet, békességet és szeretetet sugárzó közelségét.

Szilágyi József

A GYÜLEKEZETBEN VÉGZETT GYERMEKMUNKÁRÓL

A gyermekmunka háromféle módon történik: Mosoly klubban, a Tini ifin és a Biblia körben.

A Mosoly klubot havonta egyszer szervezzük. Ezen a foglalkozáson általában 40 gyermek szokott részt venni. Gyermek különböző helyzetű családokból származnak. Hála az Úrnak jönnek gyermekek Pilisről, más felekezettől, hátrányos helyzetű családokból és a gyülekezetünk tagjainak a családjából. Az alkalom havonta egyszer egy szombati napon, 14:00 - 17:00. tart. Gyermek énekekkel várjuk az érdeklődőket, ezt követik a játékok, a tanítás és a kreatív foglalkozás.

A tini ifi minden szombaton 16:00 – 18:00 óra között van. Ezt az alkalmat a mosolyklubból kinőtt gyermekekért hoztuk létre. Itt szintén van éneklés, játék és igei tanítás, melyet az ifjúsági tagok felváltva tartanak.

A Bibliakör a tanév folyamán vasárnaponként délelőtt 9:30 - 11:00. tart. A Bibliakör két csoportból áll, a kiscsoport (3 - 10 éves korig) és a nagycsoport (10 -15 éves korig). A tanév elején átlagosan 6-7 gyermek vett részt a bibliakörben, de a gyermekek mindig változtak. Sajnos, újabban sokan elmaradoznak, általában csak 2-3 gyermek jön az alkalomra.

A nehézségek és problémák között olyan csodálatos megtapasztalni az Úr áldásait a munkánkon. Számomra nagy öröm, amikor a tanításon elhangzottak alapján, a gyermekek igyekeznek az igei üzenet alapján cselekedni. Például, amikor azt az aranymondást tanultuk, hogy „*Ti gyermekek engedelmeskedjétek szüleiteknek minden tekintetben, mert ez helyes az ÚRBAN*” (Kol 3,20). A gyermek azt mondja, hogy ő nem szokta ezt tenni, hanem felesel. Ennek ellenére most akkor mégis megpróbálja, még ha nehéz is, mivel ezt írja a Biblia. Ugyan úgy örömmel tölt el, mikor a gyermekek egyre jobban tudják használni a Bibliát, érdeklődnek mit, hol találják meg a benne. Imádkoznak, kérdéseket tesznek fel Istenről, mert jobban meg szeretnék ismerni Őt. Ezek láttán nem hiábavaló a szolgálatunk, sőt újult erővel készülünk a következő alkalomra.

A szolgálaton keresztül nem csak a gyerekeket, hanem engem is formál az ÚR. A tanításra készülésemkor, szembesülök a felszínes ige ismeretemmel, és az életem hiányosságaival is.

Például az Ábrahám történetében, amikor Isten próbára teszi Ábrahámot, hogy áldozza fel a fiát. Akkor én elgondolkodtam, hogy Ábrahám engedelmes volt Istennek és bízott Benne. Na és én?

Én mindig engedelmes vagyok Istennek, vagy ha csak egy kicsi probléma is közbe jön, már rögtön aggódok, és ez nem helyes.

Akármennyire szeretnénk, nem biztos, hogy megláthatjuk a gyermekek megtérését. Sajnos az is lehetséges, hogy nem jön el ez a pillanat az ő életükben. Függetlenül ettől igyekszünk, hogy tőlünk telhetően mindent megtegyünk azért, hogy az ige magvait elvesszük az Ő életükbe. Imádkozó szívvel remélem, hogy Isten valamikor megadja számukra a megtérést!

Igen nagy felelősségünk van a gyermekek felé, hogy az elvetett mag növekedjen, amint Pál is írja „Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta.” (1Kor. 3,6)

Ha valaki imádságban hordozza a gyermekek felé végzett szolgálatunkat, annak megköszönjük a támogatását!

Karavacka Valentina

IFJÚSÁGI BESZÁMOLÓ

Mikor felkérést kaptam Szilvitől, hogy mutassam be a Wesselényi utcában folyó, hétről hétre több fiatalot vonzó ifjúsági alkalmakat, nagyon megörültem! Egyrészt azért, mert az utóbbi időben nagyon sokan járnak – akár heti rendszerességgel – keddenként. Ennek talán az egyik legfőbb oka az, hogy a Wesselényi utcai Imaház a tömegközlekedés szempontjából nézve nagyon jó helyen fekszik. Másrészt, olyan témákról való prédikációra kéri fel a lelkipásztorokat, amelyekre a fiatalok érdeklődést mutatnak.

Lassan 4 éve, hogy a Budapesti Ifjúsági alkalmakra járok, de mégis, több dolog megváltozott.

Az egyik fontos változás, hogy 2010 februárjától már a Wesselényi utcai Baptista Gyülekezetben voltak az ifjúsági alkalmak, mivel a Nap utcai Gyülekezet anyagi okokból már nem tudta vállalni a fűtési költségeket, így eldöntötték a Baptista Ifjúsági Misszió tagjai, hogy mostantól a Wessiben tartják a keddi alkalmakat. Kübler János, a Wesselényi utcai Baptista Gyülekezet pásztorja és a gyülekezet nagyon szívesen látott minket, hiszen az ifjúsággal való szolgálat egyáltalán nem áll messze tőle, hiszen a Szegedi Gyülekezetben is a fiatalokkal együtt végezte a szolgálatot. Nagyon hálásak vagyunk neki, és a Wesselényi utcai Gyülekezetnek a szerető, támogató gondoskodásáért!

Mike Sámuel (Isteni adok - kapok) arra világított rá, hogy minden dologgal kapcsolatban forduljunk Istenhez, aki megadja azt, amivel Ő is egyetért. Ne tétovázzunk, vigyük elé életünk legfontosabb kérdéseit is (iskolai tanulmányok, párválasztás, munkahely, szolgálat). Azt szeretné, hogy mindent elé helyezzünk le, és tőle vegyük el az áldásokat is.

Tisza Attila (Veszed az adást?) kérdése szerint: értjük, amit Isten velünk szeretne közölni? Átjön számunkra a lényeges üzenet, vagy mi értjük félre? Ahhoz, hogy megértsd a feléd küldött üzenetet, ahhoz az kell, hogy Istennel is szoros legyen a kapcsolatod, ehhez pedig az szükséges, hogy meglegyen a mindennapi csendesség az Úrral! Csak akkor válik érthetővé számodra az Isten személyre szabott terve, ha mindennap hajlandó vagy az Úrra hangolódni!

Grész Gábor (Hova tart hazánk?), aki a FÉK (Fiatalok az Élet Küszöbén) egyik munkatársa arra helyezte a hangsúlyt, hogy óriási lehetőségünk van az örömhír elvitelére a hitetlen ismerősök, barátok, családtagok közötti szolgálatra. Nagyon sokan nem ismerik Istent, vagy pedig felületes ismerettel rendelkeznek, illetve negatív képük van róla. Az a mi feladatunk, hogy érthetően, egyszerűen, szeretettel mondjuk el nekik, hogy Isten a mi életünkben mit cselekedett, milyenek voltunk a megtérésünk előtt, és hogy azóta valóban elmondhatjuk, hogy Ő az életünk Ura, ő váltott meg abból a szennyből és mocsokból, amiben mi szenvedtünk; Ő adott új és tiszta életet, amivel bemutatathatjuk mások felé az Ő szeretetét és igazságát.

Merényi Zoltán (Húnek maradni) a hűség az egyik legfontosabb dolog, amelyet Isten felénk fejez ki olthatatlan szerelmével, annak ellenére, hogy mi erre méltatlanok vagyunk, nem érdemeljük meg; ennek ellenére szeretetét árasztja ránk. Keresztényként nagyon nehéz húnek maradnunk ebben a mocsos, gonosz világban, de Isten segít nekünk a próbák idején, ha kevés az erőnk, és problémák súlya lenyom. Húnek kell maradnunk végig és jutalmul elnyerjük azt a koronát, amit nekünk készített el Mennyei Királyunk.

Baczinsky László (Mit kezdjünk a pénzünkkel?) elmondta, hogy pénzügyeinket is vigyük Isten elé. Adjuk neki oda a tizedet. Bízunk rá pénzügyeinket, és figyeljünk oda másokra, hogy kik szorulnak lelki vagy anyagi támogatásra – ne habozzunk, ha tudunk segíteni.

Floch Gábor (Az egó vége), váci ifjúsági lelkipásztor figyelmeztet, hogy ha az egónk olyannyira az eget veri, hogy nem látjuk meg a körülöttünk élők nehéz helyzetét. Ha nem nyújtunk nekik segítséget, akkor nem

tanuljuk meg az alázatosságot. Krisztus tanítani akar bennünket, de előbb példát ad. Tanít, de előtte megmosta tanítványai lábát. Jézus a lábmosással adott példát, nem fejmosással.

Nagy egóval „átéltem” a lábmosást, most pedig kis egóval érzi mi történt, jobban belegondolt.

Krisztus keresztre feszítése előtti pár nappal vagyunk. E szavakra kell gondolnunk: Miattad. Érettünk. Helyettünk. Tudja, hogy nemsokára ki fogják végezni. Nem magával törődik, hanem a barátaival „szerette őket mindvégig”. Annyira szerette őket, amennyire lehet szeretni. Jézus mindent odaadott. Ő megalázóan alázatos.

Mikor Jézus meg akarja mosni tanítványai lábát, Péter közbe szól. De Krisztus azt mondja: „*meg kell tennem*”. Isten csendben szolgál, munkálkodik. Mennyi lelki vagy szellemi helyzetből szabadulhatunk meg, akár ma vagy tegnap. Isten szava átmos bennünket. Gábor megkérdezte, hogy gondoljunk bele: vajon Júdás mit gondolhatott, érezhetett? Jézus ugyan megmosta Júdás lábát, de a szívét nem mosta át: az telve volt gonosz szándékkal.

„*Le az egóval!*” – hangzott a felszólítás a lelkipásztor részéről. Engedd Jézusnak, hogy megtisztítson téged.

Ha adni akarsz, előbb kapnod kell „*Istennek tetsző a tiszta élet!*” A lábmosó életforma kiteljesedéshez vezet. Ha Jézussal jársz, minél inkább megismered őt, annál inkább csökkenni fog az egód!!!

Az Ő szemével fogod látni az iskolát, a tanulást, a munkát, a családot. „*Legyél helyzetbe hozható ember*”.

Varga Attila a bizonyágtétel fontosságáról beszélt. Arról, hogy a legextrémebb helyzetekben is működik a bizonyágtétele. A személyes bizonyágtétele célja nem az, hogy meggyőzd vele az embereket, hanem, hogy vágyat ébresszen a hitetlenek szívében Isten keresése iránt.

Ha konkrét példával élsz, azzal akár sebeket is kaphatsz, de megéri! De ha nem vagy őszinte, akkor az ragályos lesz. De ha őszinte vagy, az is ragályos lesz, de jó irányba!

A bizonyágtétele elmondásában csak azt mondd el, amit Isten veled tett. A vakon született is csak azt mondta el, amit átélt, amit megtapasztalt. Olyan a mi bizonyágtételünk, mint a gyémánt. A gyémánt mindent vág: azzal, akivel megosztod a személyes megtapasztalásodat (megtérése története) az elindíthat valamit benne. Óriási fegyver van a mi kezünkben! A mi életünkkel hathatunk a környezetünkben élő barátainkra: átértékelik az életüket, hogy mi fontos a számunkra, és mi az, ami elhagyható. Természetesen ez egy kis időbe telik, míg Isten átmossa teljesen a szívüket, és megtisztítja a mocskoktól. A bizonyágtételeket követően a lelki ajándékokat is megkapod, amiről a Biblia ír.

Csapatban tudunk együtt dolgozni. Veled teljes a csapat! Mindenki fontos a csapatnak, akár evez, akár irányít!

Elhívni és bizonyágot tenni mindenki tud – és érzi azt belül az ember, hogy most itt egy lehetőség, hogy elmondjam, amit velem tett az Úr Jézus. Ha kéred, ehhez kapsz Istentől segítséget. Talán olyan formában, hogy egy jó, és elgondolkodtató kérdést intézel felé. Elmélkedik rajta, és ezek után elindulhat egy újabb beszélgetés! Manapság nem EU – konform a Biblia – nem igazodik a világhoz, de erre nemsokára rá fognak jönni az emberek, hogy milyen szeméttel etetik őket.

Feltette a kérdést Attila: „*Vajon Isten hol és miben akar látni téged? Akar – e valamit mutatni neked, bátorítani téged, amit nem is gondoltál volna?*”

Téglási Lajos (a vecsési gyülekezet plántálója) **A Búvárok a Marianna árokban** című prédikációjában azt gondolták néhányan, hogy egy kis földrajz óra veszi kezdetét. Noha így kezdődött, de ezután Lajos párhuzamot állított a Marianna árok mélysége és Isten szeretetének mélységei között. Azt tudni kell a Marianna árokról, hogy a Föld legmélyebb pontja, 11034 méter mélyen fekszik a tengerszint alatt.

Isten mélységeit csak a Szentlélek ismeri. Búvárként Jézus a csúcstartó!

Isten azt akarja, hogy megismerjük Őt magát! Erre vágyik legjobban! És arra, hogy megismerjük az Ő tervét! Egy bővülő életet akar nekünk adni: az ember döntése, hogy el akarja e mélyíteni az Istennel való kapcsolatát? Van olyan, aki a keresztyén életét úgy fogja fel, mint egy jó bulit: a világiak életét éli, bulizni jár, tehát világiként az élvezetek hajszolása mellett eljár a gyülekezetbe, ott van, de még sincs ott. A gondolatai máshol járnak, nem az Isten dicsőségére éli az életét.

Egy kis útmutatást adott Lajos:

1. Ha meg akarod ismerni Istent, akkor ismerd meg az Ő igéjét.
2. Ha meg akarod ismerni Istent, ismerd meg Isten szavát!
3. Ha meg akarod ismerni Istent, ismerd meg az Isten akaratát!

Lajos elmondása alapján nagyon sokan vándorolnak. Olyanok, akik valamilyen okok miatt otthagyták a gyülekezetüket, és más gyülekezetbe járnak.

A következő kérdést tette fel nekünk a pásztor: „*Meg akarod őt egyáltalán ismerni vagy sumákolysz?*” Ebben a mai világban kényelmesek vagyunk, nemcsak életmód terén, hanem lelkileg is a kényelmes életet szeretjük. Ha valóban szeretnénk megismerni Isten akaratát, akkor az áldozattal fog járni: fel kell vennünk mindennap az Ő keresztyét, meg kell harcolnunk a sokszor kemény csatáinkat. Ha mélységekbe akarsz menni, hogy Istent még jobban megismerd, akkor kérd Őt, hogy adjon mélységeket. Ezek a próbák még jobban megerősítenek hitben. A kérdés csak az, hogy akarom – e ismerni az akaratát. Ha ezt tudod, akkor Ő használni fog az ajándékaiddal!

*/A következő lapszámban folytatjuk!/
Benedek Orsolya*

Nem felejteni, emlékezni kell!

Elhunyra emlékezni mindig nehéz, és fájdalmas. Hívő keresztényként nagy vigasz, hogy nem a halálé az "utolsó szó", hanem Jézus Krisztusé, aki meghalt, feltámadt! Gyöngyikénk haza költözött, de hitünk szerint találkozni fogunk az Úr Jézus országában.

" És letöröl minden könnyet a szemükről, és halál nem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak" (Jelenések Könyve 21:4)

„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyákat.”

(Máté 5, 16)

Tenkely Béláné (Bíró Gyöngyi) testvérünk 1964. október 8-án született Budapesten.

Általános iskolai tanulmányait Nagytarcsán végezte. Ezután a Leövey Klára Közgazdasági Szakközépiskolát végezte el Budapesten.

1984. november 17-én házasságot kötött Tenkely Bélával.

1987. május 24-én hitvallása alapján bement a baptista gyülekezetnek és tagja lett a rákoszentmihályi baptista gyülekezetnek. Férje ebben az évben kezdte el teológiai tanulmányait a Baptista Teológiai Akadémián.

1991. augusztus 15-én a Pécs-Somogyi gyülekezet férjét lelkipásztori szolgálatra hívta meg. Itt szolgáltak 2000. február 29-ig.

2000. március 1-től az Albertirsai – Pilisi gyülekezetek pásztorolását végző férje hűséges segítőtársa volt.

2001 – 2005-ig a Baptista Teológiai Akadémia Szociális Munkás Szakirányán tanult és szerzett diplomát.

2005 – 2007-ig a Károly Gáspár Református Egyetem Mentálhigiénés szakán képezte tovább magát és szerzett másoddiplomát.

Mindeközben négy gyermeknek adott életet és nevelte őket példaadóan Isten félelmében. Anyai, lelkipásztorfeleség és mentálhigiénés hivatását így foglalta össze néhány évvel ezelőtt írt önéletrajzában:

„A segítő hivatás iránti elkötelezettségem már több évvel ezelőtt kezdődött, hiszen 1991-től a férjem baptista lelkipásztor. Először a Pécs szélén levő gyülekezetben szolgált, vagyis nyugodtan merem mondani szolgáltunk, hiszen én is sok területen (kivéve az igehirdetést) bekapcsolódtam a gyülekezet életébe, megtehettem akkor, hiszen négy gyermekünk felcseperedése közben otthon voltam. Azoktól az évektől kezdve nemcsak a gyülekezetbe járó családok élete iránt érdeklődtünk, hanem több olyan bajbajutott embernek is igyekeztünk segítséget nyújtani, akik nem jönnek el a közösségünkbe. Azóta szembesülök azzal, hogy mennyi probléma, gond és megoldatlanság miatt keletkezett félelem, szorongás, életunság van egy-egy család életében, és mennyire kevés az a támasz, ami rendelkezésükre áll, amit igénybe vehetnek életük helyrehozatalára vagy éppen karbantartására. Az Istenbe vetett hit, a gyülekezeti közösséghez való tartozás, és abban való helyünk megtalálása, az élet minden területén tud segítséget adni, viszont akik ezt nem veszik igénybe, nem jönnek el a keresztyén közösségekbe, azok iránt is felelősséggel tartozunk.

Az én életemben is a sok öröm mellett, többször kellett veszteségeket átélnem...

Hálás vagyok, hogy segítséget kaptam Istentől az én életemben keletkező problémák megoldásához, veszteségeim miatt ért fájdalom oldásához, az életem értelmének, céljának megtalálásához, eszköz volt ehhez a Biblia tanítása és a gyülekezet ahova tartozom. „Mikor azt gondoltam, hogy roskad a lábam, szereteted Uram támogatt engem. Ha megtelik szívem aggodalommal, vigasztalásod felüdíti lelkemet.” /Zsolt 94, 19/

A megtapasztalt segítségnyújtás, vigasztalás, arra buzdít engem, hogy másoknak segítsek, mindabban, amire képes vagyok, és a mihez lehetőséget kapok Az életemben bekövetkező események és az általuk megélt lelki folyamatok vezettek el odáig, hogy hivatásomnak a segítő foglalkozást választottam.”

Munkahelyei a segítő hivatásban:

2001-2003 között Családsegítő Központ és Gyermekjóléti Szolgálat Pilis

2003- megbetegedéséig Családsegítő Központ és gyermekjóléti Szolgálat Albertirsa. Földi pályafutása végén Istennek adunk hálát Gyöngyi szolgáló életéért.

Nemeshegyi Zoltán

(Elhangzott az albertirsai temetőben 2011. március 12-én)

Gyöngyikére emlékeznek gyülekezeteink

2011-ben a baptista lelkipásztor feleségek éves találkozóját a kispesti imaházban tartottuk. Tenkely Béláné Gyöngyire is emlékeztünk, aki még egy évvel azelőtt az újpesti imaházban tartott találkozón köztünk lehetett. Nagyon megrázott minket a halálhíre és többen szomorúan emlékeztek rá.

Nekem személy szerint, albertirsai kötődésem miatt is sok kedves emlékem van Gyöngyiről. Lelkipásztorném volt. Az albertirsai gyülekezet 100 éves jubileumáról írt könyv szerkesztésében együtt vettünk részt. Kedvessége, jósága, és Istenbe vetett hite bizonyágtétel volt számomra. Példamutató, ahogyan megszervezte a gyerekek közötti missziót.

Nagyon jól esett, hogy mindig törődött velem, figyelemmel kísérte a sorsom alakulását akkor is, amikor elkerültem Albertirsáról.

Amikor beteg lett és karácsonykor meglátogattuk, férjemmel, Kálmánnal együtt, megrendültünk mindketten, amikor láttuk milyen gyenge testileg. Gyöngyi szelíden fogadta a bátorító igeverseket. Most már tudjuk, hogy ez volt az utolsó alkalom, amikor együtt imádkoztunk. Aznap, amikor megtudtuk, hogy meghalt, nagyon szomorúak lettünk és eszembe jutott, hogy előtte való éjjel egy álmot láttam. Álmomban Gyöngyivel egy szabadtéri istentiszteleten az énekkarban beszélgettem, nagyon szép volt, újra testi ereje teljében. Kérdeztem tőle, hogy van. Ő azt válaszolta, hogy nagyon jól. A mennyei énekkarban énekel azóta, csak itt a földön hiányzik nagyon. És hiányozni is fog.

Mészáros Kálmánné dr. Seres Leila

Még ma is emlékszem arra, amikor először találkoztam Gyöngyivel. Sötét, hideg este volt. Már jó ideje, hogy elindultunk Albertirsáról férjemmel, amikor végre megpillantottuk a kisbuszt. Ott vártak minket az országút szélén. Gyöngyi szemmel láthatóan fáradtnak tűnt, és nagyon fázhatott, bár ő nem panaszkodott. Gyors ismerkedés után átrakták a csomagok egy részét az autónkra akasztott utánfutónkra, majd Gyöngyi a kislányát Gyöngyikét is – aki akkor 8-9 éves lehetett – a kocsinkba ültette. Ez remek ötletnek bizonyult, mivel a cserfes, kedves beszédén jól elszórakoztunk az úton és természetesen rögtön megszerettük őt.

Albertirsára érve a viszontagságos utazás után a Tenkely családot Lidi néni, Misi bácsi, és Judit lányom fogadta nagy szeretettel, a megterített asztalnál pedig irsai töltött káposztával és fánkkal kínálták meg őket. Ezután a férfi testvérek elvégezték a költözéssel járó teendőket.

Végül a gyülekezet akkori vezetője Misi bácsi egy meglepetést is tartogatott az új „pásztorcsalád” számára – ahogyan ő mondta, - és aminek Gyöngyi örülhetett a legjobban, hiszen a meghatódottságtól szóhoz sem jutott. Gondolom, hogy a különböző élelmiszerekkel feltöltött kamra láttán Gyöngyi bizonyára megérezhette a gyülekezet nőtestvéreinek irántuk való szeretetét.

Czibula Istvánné

Tenkely Bélánét, Gyöngyikét 2010 őszén a hálaadó Istentiszteleten láttam utoljára gyülekezetünkben.

Emlékszem a bejáratnál, az erősítő közelében foglalt helyet, és amikor ránéztem könnyes volt a szeme és végtelen szomorúságot láttam a tekintetében. Az alkalom után odamentem hozzá, csak megöleltük egymást, megszorította a kezem és nem tudtunk szólni semmit egymáshoz.

Aztán Ő elment, fél évvel fiatalabb volt, mint én. Bennem pedig megmarad egész életemben az az utolsó kézfogás és az a szomorú tekintet.

Hisszük Isten már megvigasztalta Őt és egy gyönyörű hazában van, ahol nincs szenvedés, betegség, szomorúság, elválás, csak örök öröm! Ne hivatkozz a holnappal! „Hiszen azt sem tudjátok, hogy mit hoz a holnap! Mi a ti életetek? Bizony pára vagytok, amely egy kevés ideig látszik, aztán eltűnik.” Jakab levele 4:14

Istenem! Ha elszólitasz ebből a világból, add, hogy megláthassam én is a Te dicsőségedet! Ámen.

Rákosi Márta

„Mert az Én utaim nem a ti utaitok...”

A Gyöngyikével történt dolgok mélyen befolyásolták a lelki életemet. Betegségével kapcsolatban azt az ígét kaptam, hogy „örömmel jöttök majd ki...” (Ézs. 55.12). Jó volt látni a látogatások során, hogy mennyire bízik a gyógyulásában és még nagyobb erővel szeretné szolgálni az Urat. A gyülekezet imában és böjtölésben támogatta és nagyon bíztunk az isteni csodában.

Halálhíre mindenkit lesújtott és egy pillanatra összeomlottunk lelkileg, aztán az Úr megértette velünk, hogy „az Ő utai nem a mi utaink” és Ő bárhogy dönt az mindig jó, mert még ilyen nagy keserűségből is „jöhetünk ki majd örömmel”. Megalázva magunkat porig bízunk az Úr ígéreteiben.

Fakó Irma

A sok kedves emlékből nehezen tudtam kiválasztani egyet. Rohanó, sietős világunkban, amikor szinte menet közben intézünk mindent, egyszer nagyon meglepődtem. Odajött hozzám Gyöngyi és megkérdezte, hogy vagyok? Nem sietett tovább, várta a választ. Kérdéséből érződött, hogy nem csak hírt, információt akar hallani, hanem tényleg érdekli, hogy vagyok. A lehetőségekhez képest egy tartalmas lelki beszélgetés alakult ki. Amikor elkészöntünk egymástól mindketten boldogok voltunk. Én azért, mert lelkileg új erőt nyertem, Gyöngyi pedig azért, mert segíthetett. Jó érzés emlékezni a múltra és tudni azt, hogy a keskeny úton úgy tudunk győzelmesen végighaladni, ha az Úr Jézus vezet, és ha mi emberek egymást segítjük és támogatjuk!

Süveges Ági

Örült az örülőkkel, sirt a sírókkal.

Személy szerint mindkét helyzetet átéltem vele. Velem sirt mikor első babaváram során terhességem megszakadt. Ő pontosan át tudta érezni helyzetem, hisz Ő is élt át ilyen fájdalmat. Könnyes szemmel biztatott, hogy a Jó Isten nem véletlen állít ilyen próbák elé, ne csüggedjek!

Egy évvel később velem együtt örült kislányom születésének. Mikor Bélával meglátogattak minket, megszorította a kezem és azt súgta: „Ugye megérte kivárni ezt a csodát!”

IGEN! Mi nem mindig értjük, hogy az Úr mit tervez életünkkel. Ugyanígy nem értjük, miért hívta haza Gyöngyikét?!

De a válasz NÁLA van, mi egyelőre csak elfogadni tudjuk.

„Az életet csak visszafelé lehet megérteni, de csak odafelé lehet élni!”

Bánszki Péterné Szilágyi Szilvia

Nagy a veszteség!

Tudjuk, érezzük, hogy nagyon nagy a veszteség! De érezzük, hogy minden őszinte testvéri segítőkészség, jóakarát ellenére is igazi megnyugvást, igazi vigasztalást képtelenek vagyunk nyújtani, mert csak emberek vagyunk! Csak emberek, kikben ilyen esetben szinte automatikusan, talán ösztönösen csak az emberi elme alárendeltségén alapuló "miért" fogalmazódik meg! És választ nem találunk magunkban, mert tudjuk, hogy az Ő útjai nem a mi útjaink, az Ő gondolatai nem a mi gondolataink! Tudjuk azt is, hogy Jób emberi mértékkel mérve szinte elviselhetetlen próbákon ment keresztül, de Istenünk nagyon jól tudta, hogy Jób meddig terhelhető, mennyire erős! Természetesen az ember nagyon gyengének érzi magát még a jóval könnyebb terhek súlya alatt is, és emberi értelem alapján inkább választaná a gyengébb besorolást! De Urunk bölcs és hatalmas, jobban ismeri övéit, mint bárki más! Nála meg vannak a miértre a válaszok és meggyőződésem, hogy meg van a jutalom, az áldás, ami az erősek, a hűségesek, a próbákban hősiesen kitartók jutalma lesz! Nagyon nagy a veszteség, de a hűségesek jutalma mindennél értékesebb! *Ő nem hagyja el Övéit, nem marad adósa gyermekeinek!*

ifj. Bánszki László

Gyöngyi nénire emlékezve...

Gyöngyi nénire gondolva nekem mindig az a kép van előttem, amit a gyermekekkel való szolgálat alatt láttam belőle. Amikor a kétezres évek elején az első rászorultak karácsonyán szolgáltunk, vagy amikor a mosoly klubra készülve bábjelenetet gyakoroltunk, mindig ugyan az a támogató, segítő, gondoskodó Gyöngyi nénivel lehetett találkozni. Már többször találkoztam beszélgetésekben azzal a gondolattal, hogy milyen nehéz egy lelkipásztor gyermekének, vagy feleségének lenni.

Sokszor úgy érezzük, hogy egy lelkipásztor feleségének nagyon sokat kell törődnie a gyülekezettel, sok programnak a szervezője kell, hogy legyen, és hogy neki mindenben a gyülekezet tagjainál jobban kell viselkednie, mert hát ő nem egy átlagos ember felesége. Amikor nem azt látjuk, hogy az elvárásainknak, módszereinknek megfelelően végzi a szolgálatát, vagy hozza meg a döntéseit, akkor szoktuk magunkban felsorolni, hogy mennyi mindent nem úgy tesz, ahogy az szerintünk helyénvaló lenne. Sajnos ez alapvetően rossz gondolkodásmód, és ráadásul Gyöngyi néninél kirajzolódott, hogy milyen, amikor valaki előkészítő szerepet tölt be, háttérmunkásként. Ő is olyan volt, mint bármely asszony, aki dolgozott, háztartást vezetett, és mellette négy gyermeket nevelt. Erre mondták nekem már többször, hogy ilyenkor már elég kevés energia marad bármi másra. Ő így végezte a rendkívül sok időt igénylő munkát a mosoly klub életében.

Minden családnak személyesen adta át a meghívót, minden mosoly klubos rendezvényünkre. Mellette bábokat készített, bábjeleneteket dolgozott át, hogy előadhassuk. Ha úgy alakult, akkor egy csoport jelenet elkészítésével segített. A mosoly klubban tartott bibliaóra is rendszeresen hozott valami apróságot, amivel feldobta az alkalmat. Egyszer egy ilyen előkészítésben részt vettem és hárman két órán át vágtuk ki színes papírokból különböző figurákat.

Amikor a betegség megjelent az életében, és már nem tudott segíteni az ifinek, akkor szembesültem, hogy mennyi időt áldozott rá az életéből. Ez egyszer kétszer talán nekünk sem volt olyan nehéz, de rendszeresen ennyi időt, és energiát feláldozni... Bennem Gyöngyi nénivel kapcsolatban az maradt meg, hogy milyen az, amikor az ember sok munkát végez, úgy hogy talán soha nem volt a munkájával a középpontban, mindezt kitartóan és alázatosan. Számomra azért nagy veszteség, mert érezni lehetett, hogy Ő nem azért tette ezt, mert kellett vagy, mert egy lelkipásztor felesége volt, hanem azért mert fontosnak látta, hogy Isten üzeneteit el tudjuk vinni ezeknek a családoknak, gyerekeknek. A muszájból elvégzett munka és az Istentől személyesen kapott szolgálat között óriási különbség van, talán legfőképpen az időnk odaszánásában. Gyöngyi néninél én azt éreztem, hogy ezt nem kötelességtudatból, muszájból tette, és úgy gondolom, hogy ezt minden ember érezhette, aki vele együtt szolgált.

Süveges Zsolt

Soha nem gondoltam volna, hogy bekövetkezik egy olyan élethelyzet, hogy megemlékezést kell írjak Gyöngyikéről. A mai napig is nehezen tudom felfogni, hogy ő nincs már itt e földön velünk, hanem előrement az égi hazába. Életem során ő volt itt pilisen a harmadik lelkipásztorné, aki hosszú éveken keresztül szolgált felénk, és ő volt talán korosztálybeli közelségünk miatt is, aki nagyon közel állt hozzám. Már megismerkedésünkkor megragadott őszinte és egyszerű lénye, neki soha nem voltak hátsó gondolatai, hátsó szándékai, hanem teljes szívvel szeretett bennünket, bár mi itt Pilisen kevesebbet találkozhattunk vele. Beszélgetéseink alkalmával néha előbukkant belőle is a családjáért, gyermekeiért aggódó anya és feleség, előbukkant belőle a gyülekezetekért aggódó lelkipásztorné, de ezt sohasem úgy mondta, hogy leterhelt volna vele, inkább csak azért, hogy a szolgálat terhét és egyéb terheinket is megosszuk egymással. Az ilyen beszélgetésekre úgy emlékszem, mint a lelki felüdülés és közös erőgyűjtés óráira. Igazi példa volt előttem betegségének elhordozásában is. Emlékszem, amikor a kórházban találkoztunk, lesújtó állapota ellenére is derűs volt és bizakodó. Nem tudom, hogy nekem lett volna e ennyi erőm az ő helyzetében.

Halála előtt egy héttel látogattam meg utoljára.

Úgy éreztem, hogy meg sem ismert csak este említette férjének, hogy emlékszik rám. Az egész utat végigsírtam hazafelé, éreztem, hogy mi már itt e földön nem fogunk találkozni és valóban, ő pénteken hazament. Véget ért e földi szenvedés számára elköltözött a dicsőség honába. Helye üresen maradt, nagyon fog hiányozni, de hiszem, hogy ez csak időleges, mert egykor vele is lesz egy boldog találkozásunk odafent.

Szilágyi Józsefné

Szeretettel emlékszem Tenkely Gyöngyi testvérnőmre, úgy is mint lelkipásztorunk feleségére, de legfőképpen úgy mint egy gyermekmunkában jártas testvéremre, akivel jó volt együtt munkálkodni.

Örömmel és szeretettel emlékszem vissza a pilisi iskolánál, az Awannában eltöltött közös munkánkra a gyermekek között. Sokszor beszélgettünk együtt a gyermekek tanításával kapcsolatos témákról, de családjaink örömeiről és problémáiról, gyermekeinkről is. Gyöngyitől sok tanácsot kaptam, a hitetlen és hívő gyermekek tanításával kapcsolatosan. Bármikor hívhattam őt és kérhettem tanácsot, segítséget tőle.

A Pilisen folytatott közös munka elmúlt, megszakadt, de a kettőnk közötti kapcsolat nem. Telefonon sokszor beszélgettünk és mikor Albertirsán elkezdődött a Mosoly klub, újra sokat találkoztunk és beszélgettünk. Mikor egészségi állapota romlott, fizikailag már gyenge volt, emlékszem, még akkor is eljött a gyerekek közé a parkba. Betegsége ideje alatt, tudom, hogy nem volt elkeseredve, az Úr nap mint nap erősítette őt és családját. Volt mikor hetente beszélgettünk telefonon, mikor kezelésre mentek, jött sokszor az sms „*ma megyünk kezelésre, imádkozz értem*” és én ezt tettem is. Mikor férjemmel, Attilával meglátogattuk őt, már nagyon gyenge volt, de akkor is adott az Úr erőt fogadni minket, beszélgetni egy keveset.

Akkor sem látszott rajta a csüggedés, az elkeseredés, türelmesen hordta az Úrtól kapott keresztet. Ez az alkalom volt, amikor utoljára beszélgettünk egymással, mert később már telefonon sem tudott beszélni és ezt elég nehezen tudtam elfogadni. Sokat és sokszor hoztam és hoztuk Gyöngyit imában az Úr elé, de az Úrnak más terve volt az ő életével.

Fáj az ő elköltözése, de el kell fogadni, mert az Úr adta őt nekünk és az Úr vette is el tőlünk. Gyöngyinek már kész volt a hely, amit az Úr készített az Őt szeretőknek és reményünk szerint ő ez meg is kapta. Kívánom minden olvasónak és a magam részére is, hogy legyünk az Úr hű követői, hogy elnyerjük helyünket és legyen boldog találkozásunk.

Antal Ibolya

Emlékezni jó a szépre, az együtt eltöltött percekre.

Erre emlékszem vissza a Gyöngyikével eltöltött időt, ami nem is olyan rég volt betegsége felbukkanása előtt mikor együtt jöttünk haza Bp.-ről egy esti órában.

Mint két anya miről is beszélhettünk? A gyerekekről, tervekről, próbákról. Jó volt együtt megosztani ezeket.

Úgy búcsúztunk el, hogy ezeket a dolgokat imában fogjuk hordozni a jó Atya segítségét, kérjük, megköszönve egymásnak a kölcsönös imákat és bizalmat.

Együtt eltöltött időt, nyájas, szelíd hangját, tekintetét nem fogom elfelejteni.

Dobai Irénke

Hiányzik Gyöngyike!

Nekünk is, akik nem vagyunk családtagok, de szerettük Gyöngyit, a gyülekezetben is hiányzik. Nagyon szerethető testvérnő és ember volt. Komolyságot láttunk életében, munkájában. Emlékszem, amikor meglátogattam, már nagyon beteg volt, de tiszta szeretettel a szívében, tudta megélni a betegségét is. Ezt láttam tőle. Ha élünk vagy meghalunk, a jó Isten kezében vagyunk. Ő már jó helyen van. Ez ösztönözzön minket is, hogy tiszta étellel éljünk. Ezt a pár sort, Gyöngyike hiányáról, egy verssel szeretném befejezni.

Nem biztos

Nem biztos, hogyha lefekszünk, felébredünk.

Ha elutazunk, hogy visszajövünk.

Nem biztos, hogy learatjuk azt, amit elvetettünk.

Nem biztos, hogy megtartjuk azt, amit megszereztünk.

Nem biztos, hogy kinyílik a rózsa.

Hogy kenyeréből lesz mindig morzsa.

Nem biztos, hogy felnő minden fa, virág, gyermek.

Hogy mindig, mozdulatlan, állnak a hegyek.

Nem biztos itten semmi, semmisen...

Mégis remélünk, gyűjtünk, bizunk, építünk.

De egyre, alig-alig gondolunk

Ami biztos, az hogy, meghalunk.

Vrbovszkiné Pócsik Erzsébet

Mi lenne ha a Biblia lenne a mobilom?

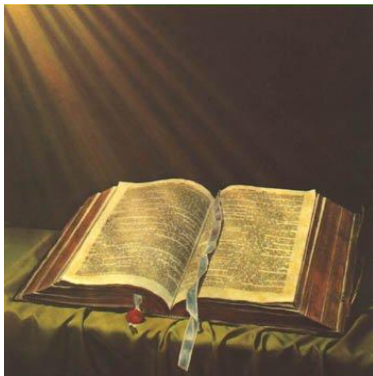
Mi lenne, ha a Bibliánkat úgy kezelnénk,
mint egy mobilt?
Mi lenne, ha mindig magunkkal hordoznánk?

Mi lenne, ha mindig visszafordulnánk
érte, ha otthon felejtettük?

Mi lenne, ha karácsonyra ajándékként adnánk?

Mi lenne, ha vészhelyzet esetén
elsőként ezt vennék elő?

Mi lenne, ha úgy tekintenék rá,
hogy nem tudunk nélküle élni
a mai modern világban?

A biblia olyan, mint a mobilunk.
Összeköt Istennel,
ezáltal is tudunk vele beszélni,
ezen keresztül is válaszol.

És miért jobb a Biblia,
mint a mobil?

Mert soha nem kell a térerő miatt
aggódnunk,
ugyanis, Jézus Krisztus a
kereszthalálával

megteremtette a 100%-os lefedettséget az egész földön,
és a kiontott vérével aláírta azt a
hűség szerződést, amely örökre szól,
és vállalja minden számlánkat,
így ingyenesen hívható.
HÍVD TE IS!
És ne kapsold ki soha!

Eseménynaptár:

- Június 17-18.-án 18 órakor. Hitmélyítő összejövetelek. Igét hirdet: Mike Sámuel
- Június 19.-én 10-és 16 órakor. Péceli, Albertirsai, Pilisi Gospel-kórus szolgálata.
- Június 26.-án 10 és 17 órakor Aratási ünnep. Igét hirdet: Tötös János
- Augusztus 6.-án 15 órakor dr. Czibula Judit és Majtényi Tamás mennyegzője.
- Július 3-augusztus 28-ig a délutáni összejövetelek 18 órakor kezdődnek.

A Kudarc

A kudarc nem azt jelenti, hogy
selejt vagyok,
Hanem azt, hogy nem arattam
sikert.

A kudarc nem azt jelenti, hogy
nem értem el semmit,
Hanem azt, hogy tanultam
valamit.

A kudarc nem azt jelenti, hogy
bolond voltam,

Hanem azt, hogy volt bennem
hit a kísérletezéshez.

A kudarc nem azt jelenti, hogy
dicstelenné váltam,
Hanem azt, hogy volt merszem
próbálkozni.

A kudarc nem azt jelenti, hogy
nem értettem a lényegét,
Hanem azt, hogy valamit
másképp kell csinálnom.

A kudarc nem azt jelenti, hogy
alábbvaló vagyok,
Hanem azt, hogy nem vagyok
tökéletes.

A kudarc nem azt jelenti, hogy
elvesztem az időt,
Hanem azt, hogy van ürügyem
az újrakezdéshez.

A kudarc nem azt jelenti, hogy
fel kell adnom,
Hanem azt, hogy még jobban
kell igyekeznem.

A kudarc nem azt jelenti, hogy
sohasem fog sikerülni,
Hanem azt, hogy
türelmesebbnek kell lennem.

A kudarc nem azt jelenti, hogy
Istenem elhagyta engem,
Hanem azt, hogy Neked
bizonyosan van egy jobb
ötleted.

SÁFÁR – Az Albertirsai és a Pilisi Baptista Gyülekezet Lapja

Felelős kiadó: Tenkely Béla lelkipásztor

Sokszorosítja: SZI-PA Nyomda, Albertirsa, Vinnyica u.8.

Levélcím: Baptista Gyülekezet, 2730 Albertirsa, Kolozsvári u.13.

Telefon: 0653-370-799

Email: safarlap@gmail.com